

Med telesi se manifestira misel

Šesti [Zbor za publiko](#) je potekal v torek, 14. marca, po predstavi [Fizične manifestacije](#). Na Gibanici, bienalu sodobno plesne umetnosti, je bila koreografinja Snježana Premuš nagrajena za koreografski opus, tudi za Fizične manifestacije. Pogovor na Zboru za publiko se je vrтел okoli večne teme: kako naj gledalci beremo plesne predstave?

Predstava Fizične manifestacije z minimalistično estetiko ali raje poetiko na publiko prenaša žanrsko izjemno raznolik nabor kodov, od klasičnega baleta do vdora govornjene besede v gib. Nedvomno je sodobni ples veliko trši oreh, kakor dramsko gledališče, kjer gledalec operira s celo vrsto pripomočkov. Od zapisa besedila do scene, kostumov...Gledališče je tudi medijsko bolj prisotno, kot sodobni ples.

Vse to je pripomoglo k izredno živi razpravi, saj je bila publika (na srečo) zelo različno profilirana, tako smo lahko spremljali razmišljanja vseh vrst. Nekaj gledališčnikov, ki so, kakor se je izrazila moderatorka Jedrt Jež Furlan, domači, je odstrlo nešteto asociacij in referenc, ki jih premore le občinstvo z dolgo gledalsko kilometrino. Nekaj je bilo takih, ki predstave niso preizpraševali, temveč le sprejeli vse, kar jim je ta ponudila. Kot otrok, ki vse vzame tako kot je, je razmišljala ena izmed gledalk. Resnično osvežujoče je bilo priznanje gledalca, da jezika predstave enostavno ni mogel razumeti. Kljub trudu se je neprestano spraševal, manifestacije česa so Fizične manifestacije, kaj so izvori gibov in podobno. Pridemo lahko do zaključka, da je enigmatičnost plesnega izraza dvorezen meč, ki po eni strani odstira po drugi zapira svojo umetnost publiki.

Razpravljalo se je tudi o samem plesnem izrazu v predstavi. Raziskovanje manifestacije misli se je pričelo leta 2012 z dvema baletnima plesalkama. Publika je bila složna, da se dolgotrajnost procesa lepo vidi v predstavi in ji dodaja nekakšno poglobljeno vrednost. Seveda Fizične manifestacije niso nastale leta 2012, ustvarjalci so potovali skozi več postojank in večkrat tudi spreminjali svojo sestavo. Odmev baletnega izvora je v predstavi še kako očiten. Dojemali smo ga predvsem kot organsko, nenasilno rušenje konvencije in iskanja novih možnosti znotraj nje. Ta ideja je bila precej nazorno prikazana skozi baletni solo, ki so ga ostali performerji postopoma prekinjali in rušili z bremenjenjem plesalke, ki je morala med plesom pri telesu držati vedno več blazin. Fluidno se iz baleta predstava prevesi v druge ravni, kar predstava dosega predvsem z zelo jasnimi znaki. Tudi z odstranitvijo oziroma menjavo kostuma kot postopno demistifikacijo telesa. Posebej pa so misli vzbujala različna obuvala oseb na odru, prisotna so bila tako gola stopala, kakor tudi balerinke in čevlji s peto.

Podobno kot so se zblíževali performerji v predstavi, se je skozi potek debate sproščalo vzdušje med pričujočo publiko. Nenazadnje o govornjeni besedi v plesni predstavi, ki je nekaterim dobro znana drugim ne, nekaterim moteča drugim ne, in kronološko gledano predzadnji prizor predstave, ki se odvija v dvojicah. Ravno tu je predstava vzbudila največ razmislekov. Usmišljali smo o pomenu združitve dvojice baletke in sodobne plesalke ter igralca in plesalke. Rekontekstualizirali smo celotno

prejšnje dogajanje glede na prizor. Razglabljali o dotiku, njegovem pomenu in vlogi v manifestaciji medčloveških odnosov. Tu bi poročevalec morda vseeno podal neko kritiško opažanje, da je ravno združevanje teles tisto, ki gledalca veliko bolj sili v razmislek kot njihov samostojni nastop. Smo pač družabna bitja.

Šesti zbor za publiko je zaključila njegova najmlajša udeleženka, ki je izjemno občutljivo opisala, kako je gledala predstavo. »To je predstava o telesih,« je strnila vsa razmišljanja in nadaljevala v iskanju zgodb in pomenskih plasti dogajanja. Dodali smo še subtilen občutek, da govori o zgodovini plesa in opazko, da pušča priokus ironije. Nato pa je fizična manifestacija razmišljujočega občinstva zapustila dvorano Stare Elektrarne, se še malo podružila na njenem dvorišču in se razšla z mislijo, da se kmalu spet srečamo.

Jaka Smerkolj